

Série *Starožitnosti*,
která překypuje romantikou a šarmem

TAJEMSTVÍ ČOKOLÁDOVNY

PAULA BRACKSTON

TAJEMSTVÍ

ČOKOLÁDOVNY

Copyright © 2019 by Paula Brackston.
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Punčochářová, 2022
Cover © Karolína Zacklová, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2879-4 (pdf)

PAULA BRACKSTON

TAJEMSTVÍ

ČOKOLÁDOVNY

*Alexovi,
který má tu nejbystřejší mysl,
laskavost v srdci a je tak půvabně šílený.*

Nesdílejte tajemství s těmi,
jejichž víru a mlčenlivost
ještě nemáte vyzkoušené.

KRÁLOVNA ALŽBĚTA I.

Nedělej nic tajně, neboť čas vidí a slyší vše
a vše odhalí.

SOFOKLÉS

→ 1 ←

Z VRCHOLU KOPCE SE WILTSHIRESKÁ KRAJINA ZA CHLADNÉHO podzimního odpoledne na obzoru ztrácela v mlze. Xanthe si zakryla oči před nízko položeným sluncem, zatímco jí vítr cuchal zlaté kadeře. Kopce a stráně jako by se zmenšily, když se na ně koukala z takové výšky, a vesnice a statky působily nesmírně tištěně, jako by se do nich skuteční lidé nemohli nikdy vejít. Zpěv kolihy, do kterého se zaposlouchala, svými čím dál tím vyššími tóny působil jako poplach, jako varování, navzdory zdánlivému klidu, který je obklopoval. Neboť mezi dlouhými stíny odcházejícího dne, v tmavých houštinách na vrcholech zavalitých kopců, uprostřed kamenných zdí starých statků a pod dlažebními kameny prastarých kostelů se skrývají tajemství. Tajemství, která ve svých úkrytech zakotvila jen za pomoci neochvějné důvěry a pod tíhou strachu.

Vdechla vůni nepoddajné trávy a keřů na vrcholu kopce a nechala oči, aby zaostřily do dálky před ní. Nebylo těžké představit si, jak by ten pohled vypadal o čtyři století dříve. Změnilo se toho velmi málo. Hranice osídlené oblasti se rozvolnila. Sem tam

nenápadně stál nějaký zastavěný pozemek, na kterém se tiše pracovalo. Žádná města. Prastará krajina byla obydlena malými komunitami, které řešily pouze rodinu, přežití a své vlastní malé osudy a starosti. Neviditelné proudy energie, které, stejně jako hluboko zakopané elektrické kabely, protínaly zeleň, už se daly představit hůře. Ale energetické žíly, jejichž vliv se rozpínal nejen do několika mil, ale také do několika staletí, byly nesrovnatelně mocnější. Xanthe věděla, jak je najít. Na východě nalevo od sebe našla věž kostela a potom, když přimhouřila oči, se zaměřila na další, umístěnou ve vesnici u řeky. Potom se pootočila na západ a spatřila starodávné pohřebiště, které se vyznačovalo pahorkem bez porostu stromů. Proud energie protínal tyto mocné body na mapě lidského osídlení a na oplátku byl protnut jiným proudem, spojujícím dva další mocné body, a pak zase dalšími a tak dále, takže celá krajina byla protkaná sítí energie, sítí nezávislou na čase. Xanthe až moc dobře věděla, jak velkou transformační sílu tato energie na některých místech má. Na místech, jako je například stará věznice na konci zahrady, za takzvaným krámkem se starožitnostmi. Nebylo to poprvé, co přemýšlela o tom, jak jiné by vše mohlo být, kdyby si spolu se svojí matkou vybrala pro své podnikání se starožitnostmi jiné město.

Malba bílého koně, vedle kterého Xanthe stála, byla tak velká, že kdyby si dovolila na ni stoupnout, její bota značky Dr. Martens by byla menší než celé jedno kopyto. Rozměr malby, která byla tak šikovně zasazena do trávy a odhalovala bělost křídý, na ni vždy dělal dojem. Lidé, kteří se stovky let předtím, než se do Wiltshiru nastěhovala, rozhodli tu postavu vytesat, nemohli tušit, jak dlouho bude krajinu střežit. Xanthe přišlo povzbudivé, že ten kůň přečkal změny počasí, farmaření, bitvy a tok času jako takový

a celé ty nepokojné roky pyšně a pevně stojí na svém místě. Byl to pro ni zdroj klidu, až natolik, že si zvykla sem chodit a vysoko nad planinami vyhledávat samotu a pokoj, kdykoliv se zdálo, že je život moc těžký.

Přitáhla si tvídové sako blíž ke krku, sedla si na nepoddajnou travu a spustila ruku, aby mohla prsty přejet přes udusanou křidu v místě vznešené hlavy obřího koně. Přemýšlela o tom, kolik se jí toho za posledních pár krátkých měsíců stalo. O tom, kolik toho pochopila o věcech, o kterých si ještě nedávno myslela, že nejsou vůbec možné. Přestože všechno bylo v její paměti pořád čerstvé, bylo někdy těžké věřit, že to celé byla skutečnost. Vstřebat to, že pomocí šatlénu cestovala zpět v čase do roku 1605. Že zachránila Alici. Že se setkala se Samuelem.

Opět se zvedla na nohy a zhluboka se nadechla studeného, ale osvěžujícího vzduchu. Nemělo smysl mučit se tím, co by kdyby. Tím, do čeho měla možnost nakouknout, co cítila a co ztratila. Přijala skutečnost, že se Samuelem nikdy nemohou být spolu. On patřil do svého času, svého světa, a ona zase do toho svého. Věřila, že to, co k němu cítila a co on cítil k ní, bylo skutečné, ale zároveň věděla, že tyto pocity byly znásobeny nebezpečím, které je obklopovalo, když se potkali. Kvůli tomu cítila takovou neochotu přijmout, že je od sebe navždy budou dělit stovky let. Její život patřil na tohle místo a hlavně do tohoto času. Měla tady lidi, kteří ji potřebovali a pro které byla důležitá. A také tu měla plno práce. Pokud chtěly s matkou být v jejich novém podnikání úspěšné, musela tomu Xanthe věnovat veškerou energii. Jejich finanční potíže nebyly ani zdaleka za nimi a Flořino zdraví bylo přinejmenším chatrné. Teď nebyla vhodná doba na to být pryč. S matkou tvořily tým. To teď musela být priorita.

Rozhodla se naplno ponořit do práce a minulost nechat za zády. Mlčky se rozloučila s bílým koněm a vydala se zpět po pěšině vedoucí na parkoviště, kde na ni čekal její milovaný londýnský taxík. Pořád to byl její nejcennější majetek – vzpomínka na její život ve městě – a zároveň obrovská výhoda, když se pídila po starožitnostech.

Než se Xanthe dostala zpět do obchůdku, padl soumrak a městečko Marlborough zahalila hustá mlha. Otřásla se zimou, otočila ceduli na dveřích na „zavřeno“ a zavolala na Floru.

„Mami? Jsem doma. Zamknu dveře. Kde jsi?“

Matčinu přítomnost prozradil zvuk berlí cvakajících o dlaždice na chodbě před dílnou. Kvůli artritidě se sice možná staly nepostradatelnou pomůckou její chůze, ale to neznamenal, že se pohybovala pomalu.

„Právě jsem dodělávala poslední detaily na tom rámu zrcadla,“ řekla, jak si to rázovala zpět do obchůdku. Xanthe měla podezření, že jí její jemné, načechrané vlasy, aby jí nepadaly do tváře, držel spíš hadr než šátek, přesto ale Flora se svojí anglickou růžovou pletí a něžnými vyzrálými očima vypadala přitažlivě. Věk kolem padesátky jí slušel.

„A nechala jsi zboží napospas zlodějům?“ usmála se Xanthe, i když to do jisté míry myslela vážně. Dostalo se k nim varování před zlodějíčky toulajícími se městem.

Flora zakroutila hlavou. „Nikdo neprojde dveřmi, aniž by mi to dal vědět ten starý zvonek.“

Xanthe si s pocitem viny vzpomněla, kolikrát udělala přesně totéž, když se proplížila se ven z domu a zpět, aniž by její matka věděla, že byla pryč. Zametání stop. Ochranné lži. Tajemství. „Nejspíš proto se ho pan Morris nikdy nezbavil,“ řekla.

„No, jestli taky opravoval věci tak jako já, tak se mu musel hodit. Nemůžu být na dvou místech zároveň, miláčku, a když se rozhodneš odejít na některou z tvých procházek...“

„Promiň, mami. Potřebovala jsem trochu vzduchu. Vyčistit si hlavu.“

„Jenom tě popichuju. Nemusíme tu být obě dvě pořád. Co ale potřebuje tvoji pozornost, je zboží. Nebo spíš jeho nedostatek.“

„Já vím.“

„Vánoce se možná zdají daleko, ale nemůžeme si dovolit přijít o tržby. Lidi dneska nakupují dárky čím dál tím dřív. A jestli to, co najdeme, bude potřebovat trochu upravit...“

„Dobře, máš pravdu. Měla bych víc hledat.“

„Co nebudeme mít, nebudeme moct prodat.“ Odmlčela se a její tvář na chvíli zvážněla. „Těch pár následujících týdnů musí být úspěšných. Tvůj otec pořád protahuje to rozvodové řízení.“

„Pořád nic nového?“

Flora zakroutila hlavou. „Proč by spěchal? Zůstal mu dům a příjem z úspěšné firmy.“

„A k tomu navíc připočti, čím mu do vínku přispívá ta nová ženská.“

Flora nesouhlasně zamlaskala. „Nemá smysl do konce roku čekat nějaké zlepšení. Musíme se prostě soustředit na hledání pokladů a dobře je prodat. A musíme se připravit na naše první Vánoce v našem novém domově! Pomalu bude prosinec a nemáme napečený ani drobek cukroví.“

Jakmile se Flora nechala unést vánoční náladou, chvilka napětí byla ta tam.

Xanthe si v hlavě udělala poznámku, že tyhle Vánoce budou muset být opravdu veselé, pro obě.

„Ach, a chci začít pracovat na tom rozkošném borovicovém prádelníku, který jsme minulý týden našly v Devizes. Musíme někde sehnat dodávku, abychom si ho mohly vyzvednout.“

„Do mého taxíku se ani náhodou nevejde.“

„Co kdyby ses zeptala Liama, jestli neví, kde bychom si nějakou mohly půjčit?“

Představa, že uvidí Liama, v Xanthe jako vždy vyvolala změť pocitů. Už se ukázal jako dobrý kamarád, pomohl jí, když ho potřebovala. A nebylo to tak, že by se vnucoval. Přesto však bylo jasné, že jeho zájem byl víc než přátelský. Co nevěděl – co nemohl vědět –, bylo, že její srdce bylo pořád bolavé po tom, co musela opustit Samuela.

Najednou jí došlo, že ji matka sleduje a čeká na odpověď.

„Jasně, mami. Zavolám mu.“

„Ale podívejme,“ mávla Flora jednou svou holí směrem k oknu. „Není třeba. Můžeš se ho zeptat hned teď.“

Liam stál za oknem. Na sobě měl svoji oblíbenou starou, měkkou, koženou bundu a ruce před mrazem schovával hluboko v kapsách. Xanthe si všimla, že jeho strniště přešlo z moderního do poněkud nedbalého, ale přesto pořád vypadal nebezpečně dobře. Hodil po ní smutný úsměv a kolem světle modrých očí se mu udělaly malé vrásky. Xanthe otevřela dveře.

„Šel jsem kolem...“ ušklíbl se.

„Slepou uličkou?“

„Rád se procházím...“

„V téhle mlze?“

„Pro krista pána, Xanthe, pusť toho ubohého chlapce dovnitř a zavři dveře. Už tak je tu dost zima. Právě jsme o tobě mluvili, Liame.“

„Vážně?“ s nadějí v očích se podíval na Xanthe, což ji zner-
vózňovalo, takže se okamžitě dala do vysvětlování.

„Potřebujeme dodávku. Abychom si mohly vyzvednout prá-
delník.“

„Moc hezký kousek,“ dodala Flora. „Našly jsme ho v dražbě
v Devizes.“

„Mamka na něm chce vyzkoušet svůj umělecký talent a na-
barvit ho.“

„Máš dodávku?“ zeptala se Flora Liama.

„Nemám, ale znám někoho, kdo ji má,“ odpověděl.

„Výborně.“ Flora se otočila a za pomoci berlí se vydala směrem
k chodbě. „Právě jsem se chystala uklohnit nějakou brzkou večeri.
Co kdyby ses přidal a naplánovali bychom to společně?“

„Ach, no...“ Liam ze zdvořilosti zaváhal, ale Xanthe na něm
viděla, jak moc chtěl nabídku přijmout. „To by bylo skvělé,“ řekl
nakonec.

„Statečný muž,“ zamumlala mu do ucha, jak stoupali po scho-
dišti nahoru do malé kuchyně v prvním patře. Styl vaření její
matky nebyl pro každého, ale Liam už jeden z jejích obědů ab-
solvoval, takže věděl, do čeho jde.

Za těch pár hektických měsíců, které uplynuly od doby, kdy si
nemovitost koupily, přeměnily Xanthe s Florou zaprášený a za-
neřádný obchod v kouzelný prostor plný světla a úžasných věcí.
Ovšem obytné části se takové péče nedostalo. Každá místnost
byla doted' plná krabic a obývací pokoj sloužil víceméně jako
pracovna, tedy kromě zelené sametové pohovky, na kterou se
svalily, když jim to čas dovolil. Nikdo nepřemaloval stěny a na
podlahách byl pořád položený ošklivý koberec nebo popraskané
lino. V kuchyni na své místo čekaly stohy talířů a dalšího nádobí.

„Posaď se u nás,“ pokynula Liamovi Flora, zatímco otevírala ledničku. Už dávno se přestala omlouvat za nepořádek. Xanthe měla podezření, že už ho sama přestala vnímat. Realitu viděla, pouze když měli hosty, a za stav jejich domu se cítila trochu zahanbeně.

„Chystáme se to tady předělat,“ řekla. „Jednou.“

„Vážně? Nechápu proč,“ odpověděl Liam, zatímco z vybledlé borovicové židle přesouval stoh časopisů o obchodování se starožitnostmi. Xanthe si vybavila, jak to vypadá u něj doma, a uvědomila si, že bytový design není zrovna něco, co by ho zajímalo. Mnohem raději vynakládal svůj čas a peníze na své milované veterány. Stejně tak jako ona s matkou dávaly přednost opravě gregoriánského stolu, hledání nových rámců k viktoriánským malbám nebo snaze slepit rozbitý bledě modrý porcelán z Wedgwoodu. Udělala trochu místa na starém kuchyňském stole a z ledničky vytáhla láhve piva.

„Ten prádelník je opravdu velký,“ řekla Liamovi a podala mu otvůrák. „Základna je široká přes dva metry, má tři skříňky a horní polovina má skleněné dveře. I když těch se možná budeme muset zbavit.“

„Nesmysl,“ oponovala Flora. „Mám tady závěsy, které by se k tomu perfektně hodily.“

„Dodávka mého kamaráda to zvládne bez problému.“ Liam se odmlčel, aby se napil piva. „Napíšu mu. Zjistím, kdy si ji můžeme půjčit.“

„Nemusíš zavírat dílnu, můžu řídit,“ řekla Xanthe a z matčiných rukou vzala pytlík s čínskými pálivými nudlemi, uložila ho zpátky do kredence a místo toho sáhla po rýži.

„Jasně že můžeš,“ souhlasil Liam, „ale budeš potřebovat pomoc dostat ten prádelník dovnitř a ven, ne?“ Měl takové kouzlo, že bylo nemožné necítit se vedle něj o kousek líp.

Xanthe se na něj usmála a přikývla. Obdivovala jeho trpělivost. Někteří muži by to s ní už dávno vzdali. Uvědomili by si, že nehledá vztah, pochopili těch několik narážek, které utrousila, a šli o dům dál. Ale ne Liam. Byl připravený čekat a během toho čekání být dobrým kamarádem. Nemohla si pomoci a měla ho za to ráda. A jejich sdílená láska k hudbě a vystupování jim navíc dávala slušný společný základ. Byl dobrý hlavní kytarista. Vlastně lepší než dobrý. Pamatovala si, jak jeho kapelu poprvé slyšela hrát v The Feathers, v den, kdy tam sama poprvé zpívala. Bylo dobré mít kamaráda, který rozuměl, jaké to je stát před davem, být tak zranitelný, tolik ze sebe tak specifickým způsobem dát.

Liam byl nenáročný host a brzy všichni seděli u stolu, uprostřed kterého do osamoceního svícínku dali zbytek svíčky, s dalšími láhvemi piva a miskami rýže s nakrájenou klobásou a s hrstkou rozinek, které tam Flora přihodila, když se Xanthe zrovna nekoukala.

„Xanthe bude přespříští týden zase zpívat v The Feathers,“ oznámila Liamovi. „Přijdeš ji podpořit, že?“

„Mami...“

„To si pište. Těším se. Harley říká, že vždycky stoupnou tržby, když tam zpíváš, Xanthe. Všem kolem říká, jak úžasně zpíváš. Jak to říká přesně?“

„Přestaň, budu se červenat.“

„*Neskonalá krása*, to je ono. Všem říká, že tvůj zpěv je neskonalá krása.“

„Je to dobrý hospodský. Umí svoje akce dobře prodávat,“ pokrčila Xanthe rameny. Ve skutečnosti si konečně zpívání užívala a byla ráda, že mohla vystupovat a vydělat si nějaké vlastní peníze. Měla v plánu donutit se vybrat nové písničky. Zpívat ty, které pocházely z dávné doby – Samuelovy doby –, v ní akorát vyvolávalo

melancholii. Proč by se v tom měla utápět? A přesto ji melodie a pocity z té doby přitahovaly. Možná že když ještě chvíli bude zpívat balady a milostné písně, které by znal i Samuel, pomůže jí to se od něj odpoutat. Možná že takhle si dokáže, že přijala skutečnost, že už se nikdy nevrátí. Dobrodružství skončilo. Nedávalo smysl se k němu vrátit. Bylo to moc nebezpečné a ironicky pro ně neexistovala žádná budoucnost. Musela se soustředit na domov, na zpívání. Tak to bylo správně.

Liam ji vytrhl z myšlenek tím, že na mobilu zkontroloval zprávu. „Takže tu dodávku si můžeme půjčit ve čtvrtek. Hodí se ti to?“

Flora odpověděla za ni, a zatímco mluvila, přidala si štedrou dávku hnědé omáčky. „Výborně. Zítra hned ráno máme v Laybrook vyklízení jednoho domu. Do jedenácti chci být zpátky, aby obchod nebyl zavřený moc dlouho.“

Xanthe přikývla. „Tak jsem to zamluvila. Byla to paní, která v té vesnici strávila celý život. O její majetek se stará její synovec. Říkal, že tam není nic velkého, protože většinu nábytku si rozebrala rodina. Jde hlavně o obrazy, porcelán, koberce, nějaké nádobí.“

Liam se zamračil. „Nepřijde ti to děsivé, prohrabovat se věcmi, které patřily někomu, kdo právě zemřel? Není to zvrácené?“

„Ne,“ odpověděla Xanthe. „Je to fascinující. Skrze věci, které tomu člověku byly blízké, se nám nabízí jedinečný pohled na jeho život. Hrozně moc věcí tím vyjde najevo. A je to privilegium.“

„A navíc je to hon za pokladem,“ dodala Flora. „A Xanthe vždycky hledá něco, co k ní zpívá, že, miláčku?“

Liam se předklonil a máchnul vidličkou. „Vaše dcera je ohledně tohoto zvláštního talentu dost tajnůstkářská, paní Westlaková. Vždycky když se jí na to snažím zeptat, dělá, že o nic nejde.“

Xanthe otevřela další láhev piva. To, že k ní některé starožitnosti mluvily a ukazovaly jí střípky z minulosti, nebylo tajemství, ale nebylo snadné o tom mluvit a zároveň se u toho necítit trochu jako blázen. „No, možná najdu něco zajímavého, možná ne. To se nedozvím, dokud tam nepojedu. Chce někdo přidat rýži?“

Nechala tohle téma vyšumět, ale uvnitř si nemohla pomoci a těšila se na vyklízení domu, jako bylo toto. Podle všeho byl už samotný dům té paní něco výjimečného a vesnice, ve které stál, měla pověst jedné z nejhezčích a nejzachovalejších v celém Wiltshiru. Bylo téměř jisté, že tam najdou nějaké zajímavé a krásné věci do obchodu, a přesně to bylo důležité. Samu sebe ujistila, že by dokonce bylo nejlepší, kdyby k ní nic konkrétního nezpívalo. Žádná další tajemství. Žádné další cestování zpět v čase. Musela se usadit tady a teď.

Když ale druhý den přijeli do Laybrookku, bylo to, jako by se s matkou, a dokonce i s jejím černým taxíkem do minulosti opravdu vrátili. Vesnička vypadala jako vystřižená z časopisu a její krása byla ještě umocněna zimním sluníčkem. Poslední červeně zbarvené listy se posledními silami držely na dubech a jasanech a na nízkých kamenných zídkách se blyštěl stálezelený porost. Dopravních značek a ukazatelů tu bylo minimum. Chaty, obchůdky, bary a domy byly pečlivě udržované a nikde ani vidu po novodobých oknech nebo nemotorných přístavbách. Před pár lety vesnici koupila organizace na ochranu památek a přírody National Trust a teď o ni důsledně pečovala, nicméně to nebylo žádné muzeum. Laybrook byla prosperující komunita a v těch krásných domech bydleli skuteční lidé se skutečnými životy. Dům, který desítky let patřil Esther Harrisové, byl zářný příklad elegantní,

byť jednoduché anglické architektury osmnáctého století. Říkalo se mu levandulový a měl dvě patra postavená ze žlutohnědého, teplého kamene, do kterého byla symetricky zasazena dlouhá okna a působivé vchodové dveře. Dřevo mělo čerstvý bílý nátěr a kontrastovalo tak s kamennou omítkou, zatímco dveře zářily sytou námořnickou modří. Strmě zešíkmená střecha byla pokryta tmavě šedými kamennými taškami a na každém jejím konci byl komín. Na rozdíl od mnoha menších, řadových domků, které ve vesnici viděla, stál tento sám a od silnice ho oddělovala upravená, vydlážděná předzahrádka, která byla pro změnu schovaná za nízkou zídou s černým kovovým plotem. Kovová brána byla z každé strany střežena sestříhaným vavřínem.

Xanthe zaparkovala taxík přímo před domem a otevřela dveře matce. Mlha z předchozího dne byla pryč, takže vesnici zalévalo podzimní slunce. I přesto však byla vděčná za starou šálu ještě ze střední, kterou si před odjezdem nacpala pod tvídové sako. V hlavě si udělala poznámku, že až přijedou domů, musí vyhrabat svůj zimní kabát a příště si k šatům vzít teplejší legíny.

„Božítku,“ vydechla Flora, když se berlemi pevně zapřela o chodník a rozhlédla se kolem. „Taková nádhera. Nedivím se, že se tady natáčejí filmy.“

„Je to dost kouzelné,“ souhlasila Xanthe. Ucítila záchvěv nadšení, brnění na pokožce hlavy, a ve zlomku vteřiny ji napadlo, jestli je to předzvěst toho, že je v domě něco důležitého. Tuto myšlenku setřásla a řekla si, že je to jen běžné nadšení z lovu pokladu.

„Tak jdeme na to,“ řekla. „Její synovec slíbil, že tu bude do devíti. Jmenuje se Lionel. Znělo to, jako by pro něj celá ta záležitost s dědictvím byl těžký úkol.“

Došly ke vchodovým dveřím a Flora použila klíč, který si nechala poslat, aby se dostaly dovnitř. Když kráčely po širokých podlahových prknech, nesla se halou ozvěna. Bylo vidět, že velké kusy nábytku už někdo odvezl, protože po nich zbyla prázdná místa, stejně jako světlé skvrny na zdech, kde dříve musely viset obrazy. Ze středu haly vedlo naleštěné dřevěné schodiště nahoru, na jedné straně byla úzká chodbička vedoucí do zadní části domu a vpravo i vlevo byly dveře do pokojů.

Flora z batohu vytáhla sešit a podívala se na seznam. „Tady nic nebude. Pojdme nejdřív zkusit obývací pokoj. Měla by tam být rohová skříňka, perský koberec, čalouněné lehátko a – cítuji toho synovce – ‚krásná krbová zástěna‘. Uvidíme. Co jednomu přijde krásné, může druhého odpuzovat.“

Ukázalo se, že zástěna je průměrná a lehátko moc velké, aby se vešlo do jejich obchůdku. Koberec byl trochu zničený od jisker, které na něj padaly z krbu. Xanthe si klekla, aby ho důkladněji prozkoumala. Jak přes jeho sytý červený a modrý vzor přejížděla prsty, působil úžasně hebcce. Když byla dítě, všechny takové koberce jí připomínaly ty kouzelné a tento nebyl výjimkou. S potěšením si představila všechny ty děti, které na něm seděly, možná si u toho hrály s oblíbeným plyškem, nebo po geometrickém vzoru v rozích jezdily s autíčky. Přemýšlela, kolik se na něm rozbalilo vánočních dárků, přesně tady, před zapáleným krbem, a kolik milovaných psů si na něm užívalo tepla z něj vycházejícího.

„Má pár vad,“ řekla matce, „ale pořád je hezký. Myslím, že by se mohl prodat celkem rychle.“

Flora zkoumala rohovou skříňku. „Tohle je viktoriánské. Trošku nahnědlé. Vypadá to, že to sloužilo na výstavu stříbra. To už ten synovec musel shrábnout. Ale tohle je dobrý úlovek.“

„Mohla by se nám v obchodě hodit.“

„Nebo bych ji mohla přetřít a novou barvou jí vdechnout nový život. Tmavé dřevo pořád není moc v módě. Dostala by úplně jiný ráz, kdyby ji někdo přetřel na... hmm... šedou?“

„Neumím si na to představit nikoho lepšího, než jsi ty,“ řekla Xanthe.

Zatímco se dohodly na tom, že za skříňku nabídnou malou částku a popřemýšlí o tom koberci, prošly zpět halou a vyšly nahoru po schodišti, které bylo poměrně úzké. Nahoře byla dvě patra s ložnicemi a koupelnami. Xanthe nechala matku, aby se podívala do těch v prvním patře a sama šla o patro výš do podkroví. Slyšela, jak se domem rozléhá zvuk matčiných berlí, když s jejich pomocí kráčela po holých parketách.

„Tyhle místnosti jsou už skoro prázdné,“ zavolala nahoru. „Možná tu byly hezké postele. Škoda že jsme je propásly.“

„Mami, na postele nemáme místo,“ připomněla jí Xanthe. Menší místnosti v patře, ve kterém byla, dříve sloužily pro služebnictvo. Na stropěch bylo moderní zateplení, ale i přesto tam bez topení byla zima. Xanthe si stěžela dokázala představit, jaké to pro služebnictvo obývajících podkrovní místnosti muselo být v zimě. V minulosti jako zateplení sloužilo samotné služebnictvo a majitelé domu žijící v dolních patrech byli díky nim ve větším teple. Xanthe si vzpomněla, jaká zima jí byla v panství Great Chalfield Manor, a to byl teprve podzim. Tesklivě si vzpomněla na Jayne a přemýšlela, jak se asi daří její služebné.

„Ale podívejme!“ z myšlenek ji vytrhl nadšený výkřik její matky. „Krásný psací stůl! Pojd' se podívat.“

Nakonec se vrátily dolů do jídelny. Když otevřely dveře, synchronně zalapaly po dechu. Flora proto, jaký dojem na ni místnost

udělala. Xanthe proto, že jí uši zaplnil vysoký zvuk podobný zvonění, ze kterého ztratila dech, a musela si dokonce přikrýt uši rukama. Flora byla příliš zaneprázdněna tím, jaké se před nimi vyskytly úlovky, aby si všimla, co se s Xanthou děje. Kdyby viděla, jak silně Xanthe na obsah místnosti reagovala, okamžitě by věděla, že k ní něco zpívalo. Volal ji nějaký speciální předmět, kterým rezonovala jeho vlastní minulost. Jenže Flora věnovala veškerou pozornost pokladům před sebou.

„Tak tomu říkám sbírka!“ zvolala.

Bylo zřejmé, že jídelní stůl a židle někdo odvezl, takže hlavní část místnosti byla prázdná. Protější stěna byla ovšem plná předmětů reprezentujících vášeň Esther Harrisové. Na hlubokých policích za skleněnými dveřmi byl vystaven nespočet konviček na čokoládu. Některé byly měděné, jiné z kvalitního porcelánu, jiné cínové, další zase stříbrné. Jedna nebo dvě byly glazurované. K některým bylo přidělané dřevěné ucho, k některým míchadlo, některé byly součástí celého setu s hrnkou a podšálky, k některým patřily stříbrné lžičky, misky na cukr a kleštičky. Byly zde ukázky porcelánu z osmnáctého století s nádhernou květinovou dekorací nebo malbou spoře oděných žen. Byly tu také zašlé stříbrné konvičky, do kterých byly vyryté ozdobné iniciály nebo erby. Nechyběly ani zakroucené konvičky ve stylu art nouveau nebo hranaté ve stylu art deco, ke kterým patřily klínovité hrnky na ebenových tácech.

„Božíčku,“ zamumlala Flora, zatímco pospíchala k regálům, aby si pořádně prohlédla ten obsáhlý a krásný objev.

Xanthe si mezi letnými pohledy stěží uvědomovala hodnotu kolekce. Nepochybně ji to táhlo k jedné konkrétní konvičce. Poddala se svému daru, přistoupila blíž, položila ruku na sklo

a zaposlouchala se do té nezaměnitelné písně. Kdokoliv jiný by tuto konvičku nejspíš přešel bez povšimnutí. Nebyly na ní žádné složité rokokové kresby ani nebyla z průhledného francouzského porcelánu. Tato konvička byla měděná. Byla krásně vyleštěná, takže nebyly tolik znát ty stovky let, které měla za sebou, přesto však byla místy promáčknutá a její jednoduchý tvar a obyčejné dřevěné ucho naznačovaly, že nesloužila na okrasu, ale k užívání. Tvarem a velikostí se podobala současným konvičkám na kávu, přesto se však lišila dvěma zásadními detaily. Ucho bylo pod pravým úhlem připevněno k útlé, dlouhé hubici. Díky tomu se obsah konvičky mohl jemně míchat, zatímco se naléval, čímž se zrnitá čokoláda lépe promíchala s horkým mlékem. Dřevěná polovina ucha byla navržena tak, aby do ní pasovala dlaň a ruka se nespálila o horký kov. Na víčku byla sklápěcí křížová kytka, která po otevření odhalila důležitý otvor. Xanthe už takové konvičky viděla a bylo jí známo, že se do tekutiny vkládala míchací tyčinka, neboli molinet, jak by věděli čokoládoví nadšenci, aby se nápoj před nalitím promíchal a čokoláda byla v mléce rovnoměrně rozptýlena.

Xanthe zavřela oči. Zdálo se jí, že se sklo pod její rukou začalo chvět. Za dychtivým tónem uslyšela něco dalšího: hukot. Co to bylo? Možná kola? Jedoucí po hrubém povrchu? A ještě něco. Voda. Žádný potůček ani přeje, ale nízko položené hučení, jako by šlo o masu podzemní, rychle tekoucí vody. Čekala na vizuální obraz, letmý pohled na to, co se jí konvička snažila ukázat, ale nic nepřicházelo.

I přesto, že byla jako ve snu, se k ní donesl Flořin hlas. „Některé jsou opravdové unikáty. Podívej, Míšeň, Limoges... Je tu pár rozkošných ukázek chinoiserie. A tyhle dvě musí být z Vídně.

Svatá dobroto! Tohle všechno musí stát majlant. Obávám se, že náš rozpočet na to ani zdaleka nestačí... Xanthe?“ Její dcera se po chvílce otočila a Flora si uvědomila, že se celou dobu soustředila na tu jednu nenápadnou konvičku. „Xanthe, miláčku, našla jsi něco?“

Xanthe otevřela oči a podívala se na matku. Její výraz potvrdil to, co už Flora vydedukovala.

V ten moment uslyšely, jak se otevřely vchodové dveře.

„Haló? Je tady někdo? Paní Westlaková?“ zavolal z haly veselý mužský hlas.

Xanthe a Flora si vyměnily ustaraný pohled. Obě věděly, že cena sbírky je mimo jejich možnosti. A obě také věděly, že Xanthe rozhodně musí získat tu měděnou konvičku.

„Tady,“ zazpívala Flora tak nenuceně, jak jen dokázala.

Synovec Esther Harrisové, který podle zevnějšku vypadal na střední věk a na někoho, kdo pracuje ve středním managementu, přikráčel do místnosti a natáhl ruku na pozdrav. Trpělivě počkal, než se Flora chytla svých berlí tak, aby mu rukou mohla potřást.

„Lionel Harris. Klíč fungoval? Výborně. Hlavní dveře občas zlobí. Chudák tento starý dům potřebuje rekonstrukci. Kromě venkovní části, kde nás lidi z Trust nutí, abychom ji udržovali, to tady teta nechala trošku upadnout. Vidím, že jste našli její konvice na kávu. Nechápu, proč ji tyhle věci tak zajímaly. Ani si nepamatuji, že by to kdy pila. Ale jsou tady, jedna vedle druhé. Jedna nebo dvě z těch hezčích nejspíš mají své kouzlo.“

Xanthe se násilím probrala ze svého zasnění, potřásla si s mužem rukou a snažila se vyhnout matčině upřenému pohledu. Lionel toho za tak krátký čas tolik odhalil, že bylo těžké to zpracovat. Zprv bylo Xanthe jasné, že svou tetu neznal dobře.

Kdyby ano, určitě by věděl, čeho se sbírka opravdu týká. Zadruté – a věděla, že toto dilema v sobě přesně v tuto chvíli řeší i Flora – zjevně neměl tušení, jakou měla sbírka hodnotu. Bylo možné, aby to koupily za hubičku a hodně na tom vydělaly. Ale to by znamenalo, že by před ním musely utajit pravdu. Xanthe si uměla představit, že mnoho překupníků, které znala, by si takovou možnost nenechalo ujít. Ti méně poctiví obchodníci se starožitnostmi to nepokládali za nic jiného než čistý byznys, a pokud byl prodávající příliš líný nebo naivní na to, aby si zjistil pravou hodnotu svého zboží, pak to byl jeho problém.

Flora by se oproti tomu k takovým praktikám nikdy nesnížila.

Přesto tam však Xanthe nemohla tu konvičku nechat. Jejich jediná naděje byla, že bude ochotný sbírku rozdělit.

Xanthe se usmála. „Paní Harrisová to musela sbírat dlouho.“

Synovec pokrčil rameny. „Nebyli si s mým otcem blízcí. Navštěvovala nás jen málokdy.“

„A vy si nic z toho nechcete nechat?“ zeptala se.

Lionel Harris se ironicky zasmál. „Moje žena řekla, že pro to v našem domě není místo. Ale pozor, to neznamená, že to nemá hodnotu,“ dodal a pravděpodobně čekal, co nabídnou.

Xanthe slyšela, jak její matka nesouhlasně zamlaskala. Jakkoliv se pyšnila tím, že je racionálně smýšlející podnikatelka, přičilo se jí vidět, když se celoživotní sbírka přeměnila na pouhou peněžní částku a tolik řemeslného umu a krásy bylo převedeno jen na čísla.

Xanthe přikývla. „Máte pravdu,“ řekla s vědomím, že přesně to chtěl muž slyšet, „některé z nich jsou celkem vyhledávané. A stříbro má samozřejmě hodnotu vždy.“ Nechala ho, aby si tuto chvíli užil, a pokračovala. „Problém je, že sbírka takového rozsahu, no, nikdo na ni nemá místo. Bylo by pro nás složité

dodat tolik konviček jednomu člověku. A upřímně nemáme dost velký prostor, kde bychom je mohli uložit. Náš obchod je malý.“

„To mě nepřekvapuje,“ odpověděl Lionel. „Obchodní poplatky jsou v Marlborough hrozné. Co kdybyste si vybraly jen ty, které můžete prodat? To, co nebudete chtít, můžu dát do charitativního obchodu.“

Floře po těchto slovech spadla čelist. Xanthe věděla, že mu nemůžou dovolit zbavit se předmětů za sta tisíce, aniž by znal jejich hodnotu. Ale jestli za kousky, které si vyberou, nabídnou příliš, mohl by si uvědomit, s čím má tu čest, a nemusel by jim nechat nic. Xanthe rychle přemýšlela. Byla pravda, že sbírka by jako celá měla obrovskou hodnotu, ale zároveň věděla, že by o ni měla zájem jen hrstka sběratelů. Když ho přimějí ji rozdělit, nemusel by z toho vytěžit maximum, ale museli ho alespoň upozornit na skutečnou hodnotu.

„O pár kousků máme zájem. Hodily by se k našemu zboží. Nejlepší věc, kterou byste mohl udělat se zbytkem, je dražba.“

„Opravdu? Stálo by to za tu práci?“

„Rozhodně,“ trvala na svém Flora. „Můžeme vám dát číslo na dobrého dražebníka. Budete mít jistotu, že se to dobře prodá. Mohl byste být překvapený.“

„Dobrá, to zní jako skvělý nápad,“ odpověděl. „Které kousky chcete?“

Xanthe i Flora chvilku čekaly, aby nedaly najevo přílišné nadšení.

Flora mávla holí směrem k regálům. „Celkem mi učaroval ten květinový set s hrnky a podšálky. Myslím si, že by mohly být z Rakouska. Ten stříbrný je gregoriánský a je krásný, ale pro nás nejspíš trochu moc drahý. Art nouveau je populární vždy, takže

bychom vám mohly udělat nabídku na tamty dvě. A líbí se mi ta s tím čínským drakem. Xanthe, líbí se něco tobě?“

Xanthe se zrychlil pulz. Zvonení v jejích uších zesílilo. „No, znáš mě, mami, mám ráda obyčejné věci,“ řekla a ukázala na měděnou konvičku. Byla pro ni tak důležitá, tak plná historie, že jí přišlo nemožné, aby Lionel Harris nebyl schopen vidět, jakou má cenu.

„Cože, tuhle divnou promáčklou věcičku?“ zeptal se. „Nejspíš sama nejlíp víte, co dnes mladí lidé chtějí. Kolik tedy za těch pět kousků? Promiňte mi ten spěch, ale mám schůzku v Salisbury a musíme ještě projít zbytek domu.“

Xanthe si nevěřila dost na to, aby obchod uzavřela. Flora dělala vše, co mohla, aby zněla nonšalantně.

„No, když k tomu přihodíte tu rohovou skříňku v obývacím pokoji, myslím, že bychom mohly nabídnout 3000 liber.“

Na Harrisovu obranu je nutno říct, že se mu celkem podařilo skrýt své překvapení. Přesto však Xanthe v jeho obličejí postřehla záblesk potěšení. Odkášlal si a vyrazil k regálům, aby si konvičky prohlédl, jako by najednou věděl, o čem mluví.

„Říkáte 3000 liber, ano? Hmmm.“

Čekali. Skrz tenké okenní sklo sem doléhal zvuk kostelního zvonu.

„Pěkný porcelán samozřejmě vždycky půjde prodat,“ řekl a stále se upřeně díval na set, o který měla Flora zájem. „Co kdybychom to navýšili na tři a půl?“ zeptal se nakonec.

Xanthe ztuhla. Rozhodnutí její matky byla dostatečně rozumná, ale tady měly co do činění se složitým trhem. A přesto po ní žádala, aby vložila peníze, které stěží měly, do něčeho, s čím se – alespoň na nějakou chvíli – nemohla rozloučit.

Flora zahrála, že nabídku zvažuje a že v hlavě počítá. „No, to je trochu víc, než jsem ochotna zaplatit, musíme brát v potaz náš rozpočet...“ Když Lionel nic nenamítal, usmála se. „Víte co, přihodte k tomu ten perský koberec a můžeme se dohodnout.“

O hodinu později, poté, co ve zbytku domu nenašly žádné skvělé objevy, nesla Xanthe konvičku na čokoládu zabalenou v bublinkové fólii do taxíku, a jak ji zastrkávala do koberce, třáslly se jí ruce.

„Brzy budeš doma,“ zašeptala tomu zvláštnímu pokladu. „A pak mi povíš svůj příběh. Slibuji.“ Přesně v ten moment zároveň slíbila sama sobě, že ať jí konvička odhalí cokoli, k žádným dalším skokům do minulosti nedojde. Ne tentokrát. Bylo to prostě příliš nebezpečné.

Pomohla matce sednout si na místo spolujezdce a podala jí léky na bolest a láhev s vodou. Vesnice už teď byla plně probuzená, a i přesto, že byl skoro konec roku, byla plná turistů, kteří si nadšeně dělali selfie před rozkošnými domky. Nebylo to poprvé, kdy Xanthe napadlo, jak silně hezké věci lidi přitahují. Nešlo jen o to, že to místo vypadalo tak kouzelně, to samozřejmě věděla. Šlo o prezentaci ideálního světa. Krabice s čokoládou. Venkovská idyla. Přenesení se do minulosti, kdy vše bylo snazší a slunce pořád svítilo. Až na to, že jak Xanthe na vlastní kůži zjistila, měly životy v minulosti často k jednoduchosti daleko a zimy byly stejně tak trpké, studené a smrtící. Sedla si za volant a vyrazily směrem k Marlborough.

⇒ 2 ⇐

ZBYTEK DNE ZABRALY BĚŽNÉ VĚCI KOLEM OBCHODU. TEĎ když měly otevřeno, měly napilno, a jelikož Flora trávila většinu času v dílně opravováním věcí, zbylo na Xanthe, aby se starala o zákazníky. Přestože letní sezona plná turistů byla pryč, většinu dní měly i tak stálý příval zákazníků. Někteří byli praví milovníci starožitností. Jiní vyrazili na výlet a přišli, aby se podívali na pěkné věci, za které však neměli v úmyslu utratit peníze. Flora jim říkala „profesionální hledači“. Xanthe podotýkala, že často nakonec něco koupili impulzivně. Jelikož bylo jejich podnikání teprve na začátku a jejich finanční situace nestabilní, nemohly si dovolit přijít o potenciální koupě. Když dorazily z Laybrookku domů, Xanthe vzala měděnou konvičku, pořád ještě zabalenou, a šla si ji schovat do pokoje. Chtěla se na ni podívat, až na to bude mít klid, přestože to znamenalo počkat do zavírací doby. Flora se dala do čištění ostatních konviček v dílně. Skříňka šla rovnou do obchodu, kde Xanthe našla pár pěkných kousků skla a porcelánu, aby ji zvýraznila. Snažila se soustředit na to, co dělá, dát každému zákazníkovi svou veškerou pozornost. Málem uspěla. Málem. Jenže myšlenka na to, co by ta měděná konvička

mohla odhalit, ji svírala čím dál víc. Dokud neměla možnost to prozkoumat, nemohla si být jistá, z jaké doby předmět pochází, ale vypadala staře. Klidně to mohlo být sedmnácté století. Věděla, že je na to zatím brzy, ale přistihla se, že doufá, že to bude něco vzácného. Něco, co pochází z doby, kterou již navštívila. Ze Samuelovy doby. Jakmile si tuto myšlenku připustila, celou ji to vykolejilo. Nakonec ji ze sebe setřásla zakroucením hlavy.

Tu noc Xanthe po rychlé večeři s Florou zmizela v pokoji a zpívající předmět se mezi matkou a dcerou stal předmětem tichého porozumění. Flora věděla, že Xanthe našla něco výjimečného a na její potřebu soukromí už byla zvyklá. V Xantině podkrovním pokoji už nebyl cítit vydýchaný letní vzduch, ale začalo se ukazovat, jaká zima v následujících měsících může nastat. Zabalila se do velkého tlustého svetru, který našla v charitativním obchodu, a nohy skrčila pod sebou na posteli. Pomalu rozbalila bublinkovou fólii, aby v ní našla konvičku, jejíž zvonivý zpěv byl čím dál hlasitější a jasnější. Kov byl v jejích rukou studený a dřevěné ucho bylo krásně hebké. Když zvedla víčko, nadechla se. Čekala, že ucítí vůni prachu, který se tam za ta léta usadil, a trochu čistícího prostředku, ale nic tak výrazného necítila. Jen slaboučký závan čokolády. Natáhla ruku s konvičkou před sebe, aby si prohlédla ten jednoduchý, byť krásný tvar. Kromě pár škrábanců a jedné nebo dvě promáčklin – přičemž jedna celkem výrazná byla na víčku – byla v opravdu skvělém stavu. Představila si, kolik lidí ji muselo použít. Když se pořádně zaposlouchala, znovu uslyšela zvuk vody a ten těžko identifikovatelný hukot.

„Odkud jsi přišla?“ zeptala se. „Co mi chceš říct?“

Znovu čekala na záblesk tváře nebo budovy. Něčeho. Ale nic nepřišlo. Cítila zároveň úlevu i zklamání. Položila konvičku na

noční stolek a do vyhledávače na telefonu naťukala pár písmen. Přejela prstem dolů po prvních několika odkazech, až se dostala na stránku, kterou už dříve při vyhledávání informací o starožitnostech použila. To, co našla, přečetla nahlas, jako kdyby vyřčená slova mohla konvičku ponouknout k tomu, aby odhalila svá tajemství.

„První čokoládové konvičky byly navrženy v evropském stylu, často byly vyrobeny z mědi, mosazi nebo stříbra, některé se daly sklopit. Pokud jsou sklápěcí, naznačuje to pozdější datum výroby. Nejranější konvičky jsou doloženy zhruba od roku 1640, přestože některé ojedinělé exempláře mohou pocházet z doby ještě předtím.“ Znovu se na konvičku podívala. Víčko se dalo otevřít a zavřít křížovou kytkou, ale nebylo sklápěcí. Podívala se na spodek konvičky, jestli najde výrobní označení, a nějaký náznak tam našla. Ze šuplíku vytáhla lupu a podívala se blíž. Když tak učinila, zvonění mnohonásobně zesílilo. Až nepříjemně. Zamžourala do lupy. Bylo tam něco, co mohlo být S, možná F. Znovu se podívala na internet, ale nenašla žádnou zmínku o jménech výrobců konviček na čokoládu z let předcházejících začátku sedmnáctého století. Dočetla se, že horká čokoláda získala popularitu právě během sedmnáctého století a že čokoládovny existovaly ještě dříve než více známé kavárny a sloužily jako oblíbené místo pro setkávání lidí, kteří se názorově lišili od většiny. Z toho důvodu byly často násilím nuceny zavřít. Majitelé, jejichž klienti byli známí rebelové nebo disidenti, často stanuli před soudem za zločiny proti státu, avšak čokoládovny i nadále vzkvétaly. Podle všeho to nebylo místo pro dámy, které si čokoládu vychutnávaly doma, což v pozdějších letech vedlo ke zvýšené poptávce po ozdobných a drahých

konvičkách. Xanthe zavřela oči, ale pořád nic nepřicházelo. Nechápalala způsob, kterým s ní konvička komunikovala. Bylo to, jako by se držela zpátky, a Xanthe nevěděla proč. Tohle se nikdy předtím nestalo. Každý předmět, který k ní zpíval, se nemohl dočkat, až odhalí svůj příběh. Napadlo ji, že když ji vezme do zahrady, blíž k vězení, bude větší pravděpodobnost, že konvička začne reagovat. Ta myšlenka ji děsila. Než se nastěhovala do Marlborough, slyšela pouze útržky příběhů pojících se k předmětům, které našla. Objev starého vězení v rohu zahrady za jejich obchodem se starožitnostmi ale vše změnil. Jelikož stál na křižovatce mocných proudů energie, sloužil jako portál do minulosti. Pokud se přiblíží příliš, mohla by znovu spadnout zpět časem. Spadnout kam? Do jaké doby? Nevěděla, kdy byla konvička vyrobena nebo komu původně patřila. Mohla by skončit kdekoliv. *Kdykoliv.*

Položila konvičku na parapet, aby se na ni mohla stále koukat, ale zároveň aby nespouštěla její hlasitější zvuk. Zmatená se rychle převlékla do staré pánské bavlněné košile, ve které ráda spala, a skočila do postele dřív, než se jí zima v pokoji dostala pod kůži. Napůl očekávala živé sny. Sny, které by jí poskytly nějaké vodítko ohledně minulosti konvičky na čokoládu a lidí, kteří s ní byli spojeni. Ale místo toho spala těžce, tvrdě a beze snů, dokonce tak tvrdě, že ráno neslyšela budík, takže ji vzbudil Flořin hlas volající ji k snídani.

Slunce pořád ještě svítilo, takže se Xanthe pustila do těžkého úkolu zazimování květináčů a košů s květinami před obchodem. Usoudila, že pobyt venku a trocha zahradničení jí pomůže zkldnit její rozbourěnou mysl. Své dlouhé kudrny si sepnula do volného culíku a na vrstvy triček a šatů si oblékla svůj oblíbený

starý vojenský kabát, uvnitř svých bot Dr. Martens měla tlusté ponožky. Za to teplo navíc byla vděčná. Když z květináčů vybírala hlínu do recyklačního pytle, v hlavě si udělala poznámku, že musí investovat do nějakých palčáků. Muškáty byly zmrzlé a nedaly se už zachránit, ale některé odolnější rostliny v koších se mohly schovat na příští rok. Rozhodla se, že se na sobotním trhu podívá po nějakých jarních cibulkách a po něčem, co dlouhým zimním měsícům dodá trochu barev.

Po hodině hrbení se s lopatkou se narovнала a protáhla si bolavá záda. Všimla si, že na druhé straně dlážděné ulice myje sklo výlohy své čajovny Gerri, a zamávala jí. Gerri zamávala zpátky a přišla si stoupnout do dveří. Jako vždy byla oblečena do kousků ze čtyřicátých let dvacátého století, vlasy měla profesionálně vyčesané a šarlatovou rtěnku bezchybně nanesenou na rty. Nebylo to poprvé, kdy Xanthe obdivovala schopnost své kamarádky vychovat sama dvě děti, podnikat a vypadat tak úžasně. Také obdivovala její absolutní věrnost starému oblečení.

„Nechtěla bys trošku zahradničit i tady?“ zavolala Gerri a mávla rukou směrem ke květinám, které měla před domem vystavené ona. Vypadaly, že by jim trocha pozornosti neuškodila. Možná že zrovna květiny byly něco, v čem Gerri dobrá nebyla.

Xanthe zavolala zpátky. „Musím být v obchodě, ale můžu se stavit po zavíračce a něco s nimi udělat, jestli chceš.“

„Báječné! Kolik si zkušený zahradníci účtují?“

„Ale, dva koláčky a kousek vanilkových řezů by měl stačit.“

Gerri se zasmála, ale její výraz se najednou změnil v rozrušený a vážný. Xanthe viděla, že se kouká na něco za ní. Spíš než aby to slyšela, cítila, že někdo stojí přímo za ní.

„Ty jsi vždycky měla mlsný jazyk,“ řekl děsivě povědomý hlas.

Xanthe se stáhl žaludek. Než se otočila, ujistila se, že na svém obličejí nedá najevo překvapení. Když tak udělala, podívala se návštěvníkovi přímo do očí.

„Markus. Jaké nemilé překvapení.“

„Hele, Xan, nebuď taková. Po tom, co jsem přijel až sem, jenom abych tě viděl?“

„Nikdo tě nezval.“

Markus se nezměnil. Pořád se uměl oblékat. Pořád mu záleželo na tom, aby vypadal cool. Pořád měl stejný nabroušený, neklidný výraz, který ženy milovaly. Který Xanthe dříve milovala. Kdysi. Dávno. Když odešla z Londýna, horlivě doufala, že Markus také zůstane součástí její minulosti, napořád. Kradmo se podívala skrze výlohu obchodu. Jestli ho tady Flora uvidí, udělá pořádnou scénu.

„Nepozveš mě do svého velkoobchodu? Abys mi ukázala, co teď děláš?“

„Která část tvého šíleného mozku si myslela, že tě tady chci? Myslel sis, že tě tu s mámou přivítáme s otevřenou náručí? Ráda tě vidím, Markusi! Pojď dovnitř na čaj. Popovídáme si o starých časech, třeba jak jsi dovolil, abych nesla odpovědnost za tvoji zásobu drog, pamatuješ? Jak mě kvůli tomu poslali do vězení, Markusi? Jak sis to představoval, vážně?“ Xanthe nemohla skrýt svůj hněv za to, že měl tu drzost se tady ukázat. Věděla, že Gerri pořád stojí ve dveřích čajovny a celou situaci sleduje. Markus udělal krok blíž a Xanthe celá ztuhla.

„No tak, Xan, víš, že jsem nikdy nechtěl, aby to dopadlo, jak to dopadlo. Ty a já spolu máme co řešit. Nedokončené věci.“

Právě se chystala mu říct, jak dokončené to mezi nimi je, když do obchodu vešel postarší pár. Prodrala se kolem něj.

„Nemám čas,“ řekla a zabouchla mu dveře před nosem, když prošla dovnitř za zákazníky. Jenže Markus se nedal tak snadno odbýt. Xanthe slyšela cinknutí zvonku, jak vešel dovnitř. Dál ho ignorovala a vedla se zákazníky lehkou konverzací o viktoriánských kresbách, zatímco Markus procházel mezi zbožím a bral si do ruky náhodné předměty.

„Nedávno jsme je viděli ve výloze,“ vykládal ten starý pán. „Od té doby na ně nemůžeme zapomenout, že, Mary?“

Jeho žena přikývla na souhlas a dodala, že už dokonce vybrali místo, kde je ve svém bungalovu v Devizes pověsí. Xantin odpor k Markusovi rostl každou minutou. Tihle lidé byli skuteční milovníci starožitností a zvažovali drahou koupi. Měla by jim věnovat neochvějnou pozornost a nenechat se místo toho sžírat myšlenkami na svého odporného bývalého přítele a přemýšlet, jak se ho zbavit, než ho spatří Flora.

Nechala pár, aby si kresby chvilku prohlížel, a sykla na Markuse.

„Můžeš prostě odejít? Už se nemáme o čem bavit. Všechno jsme si řekli. Nic víc už nezbyvá.“

„Tomu přece sama nevěříš.“

Xanthe slyšela nezaměnitelný zvuk, jak její matka o berlích přichází chodbou z dílny.

„Prostě běž!“

„Ne dokud si nebudeme moci promluvit. Ty a já.“

Xanthe si s lítostí uvědomila, že se ho nezbaví, dokud nebude souhlasit, že si vyslechne, co jí chce říct.

Když viděl, že o tom přemýšlí, dodal: „Jenom na hodinu, Xan. Udělej to pro staré dobré časy.“

„Jestli slíbíš, že mě potom necháš na pokoji.“ Vystrčila ho ze dveří. „Dobře. Ale ne tady. Sejdou se s tebou kolem oběda.“

„Řekni kde a budu tam.“

Přemýšlela, že vybere místo, kam normálně nechodí. Nechtěla, aby jí tento muž vstoupil do jejího nového života. Ale na druhou stranu by mohlo být lepší být mezi přáteli. Markus uměl být zlý, když nebylo po jeho. „*The Feathers*,“ řekla mu. „Je to na hlavní třídě. Teď běž!“ Zabouchla za ním dveře přesně v momentě, kdy Flora vešla do obchodu. Xanthe byla vděčná za to, že tam je starý pár, takže Flořina pozornost se upnula na něj. Xanthe jí přenechala tu radost uzavřít obchod a zabalit sadu kreseb.

Zbytek rána Xanthe naštěstí neměla čas se zastavit, takže nebyl čas přemýšlet o tom, že bude s Markusem muset strávit nějakou dobu. S postupem času ale dala průchod svému hněvu. Jak se opovážil přijít k ní domů? Jak se opovážil od ní něco očekávat po tom, co ji tam zradil, po tom, čemu vystavil její rodinu? A jak se mohla nechat zmanipulovat, aby udělala to, co chce? Jedna z nejhorších věcí na tom byla, že teď bude muset lhát matce. Věděla, jak moc Flora Markuse nesnáší. Kdyby ho viděla, vyvolalo by to mnoho bolestných vzpomínek. Lepší, když nebude vědět o tom, že se tu ukázal. Lepší, když si s ním Xanthe poradí sama. Přesto však pomyšlení, že Floru bude muset klamat ohledně plánů na oběd, bylo strašné.

„Je milé, že Harley chce, abys u něj v hospodě zpívala, a chce ti dát možnost si zpíváním přivydělat,“ zavolala Flora na Xanthe, když odcházela z obchodu. „Ujisti se, že bude souhlasit, aby členové rodiny na dalším vystoupení měli pivo zdarma!“

„To bys byla jenom ty, mami.“

„Takové jsou výhody, když má někdo za dítě superhvězdu,“ zavtipkovala Flora.

Xanthe zavřela dveře a spěchala do *The Feathers*. Přála si, aby tam šla zpívat místo toho, aby se tam šla sejít s Markusem. Aspoň tam bude mít Harleyho, který jí dodá pocit bezpečí. Kromě toho, že měl dobrosrdečnou povahu a pomáhal jí znovu rozjet pěveckou kariéru, měli společné téma, a to zájem o místní příběhy a legendy. Byl to on, díky komu se dozvěděla o křížících se proudech energie na její zahradě, v místě, kde stálo vězení. S ním aspoň mohla mluvit o zvláštních věcech, byť jen teoreticky, aniž by se cítila naprosto šílená.

Hospoda byla zhruba z poloviny zaplněná, většinou lidmi, kteří tam přišli na lehký oběd a užít si dobré, jednoduché jídlo a atmosféru staré, nízké budovy. Markus seděl u baru a měl už z poloviny vypité pivo, které nejspíš nebylo jeho první. Naproti němu stál Harley a zuřivě leštil skleničku, aniž by jen na vteřinu z Markuse spustil oči. Přestože to byl takový hromotluk s tetováním, vousy a obecnou aurou motorkáře, měl Harley pověst skotského hospodského s dobrými mravy, který ve svém hostinci ctil přátelskou atmosféru. Tohle bylo poprvé, kdy na Xanthe působil hrozivě. Očividně mu něco vadilo na Markusovi.

Když si Markus Xanthe všiml, zvedl sklenici.

„Tady je! Moje holka. Co si dáš, Xan?“

Xanthe si všimla, jak se Harleymu překvapením zvedlo obočí, když uslyšel takový pozdrav.

„Nejsem tvoje holka, Markusi,“ řekla rychle. „Nejsem tvoje nic.“

„V klidu! No tak, co si dáš?“

„Prosím o kafe, Harley,“ řekla.

„Hned to bude, bejby,“ odpověděl Harley svým tvrdým skotským přízvukem. „Jestli máš chvilku, zašla bys na slovíčko

ohledně něčeho k sobotnímu večeru?“ zeptal se a kývl hlavou směrem k opačnému konci baru.

„Hned tu budu,“ řekla Markusovi. „Podívej, tamhle je volný stůl,“ ukázala na místo v rohu nabízející soukromí.

Harley mluvil potichu.

„Řekni mi, že mi do toho nic není, bejby...“

„Nic ti do toho není, Harley.“

„Ale ten tvůj kluk nevěstí nic dobrého. Na to mám čich,“ trval na svém a poklepal si prsty na nos.

„Děkuju za starost, ale jsem v pohodě. Vážně.“

„Vážně? Protože jsou problémy a *problémy* a on není typ člověka, se kterým si chceš zahrávat. Tyhle typy už jsem viděl. Je to na nich znát...“

Podívala se mu do očí. Harley nebyl někdo, kdo by si dával pozor na jazyk, ale přesto se zdráhal na rovinu říct, co si myslí.

„Je to tak vidět?“ zeptala se Xanthe. Markus byl vždycky pyšný na to, že nevypadá jako prototyp člověka, který bere drogy.

„Nechci tu nějak pomlouvat svoje rodné město, princezno, ale vyrostl jsem v Glasgow, chápeš?“

Xanthe se natáhla přes bar a krátce ho poplácala po ruce. „Je to v pohodě, slibuju. Zvládnu ho.“

„No, dobře, ale víš, kde jsem.“

Xanthe si neochotně přisedla k Markusovu stolu. Svlékla si kabát a bylo jí nepříjemné, jak se na ni u toho koukal.

„Vypadáš dobře, Xan. Ještě líp, než jsem si pamatoval. Chybělas mi.“

„Co chceš, Markusi?“

„Hele, kde je ta Xanthe, kterou jsem znal a miloval?“

„Už ta holka nejsem. Zkušenosti člověka změní.“

„Vím, že se věci pokazily. Ale minulost je minulost.“

„Tak proč jsi přišel? Proč mě nenecháš na pokoji?“

„Byli jsme dobrá dvojice, ty a já.“ Naklonil se ve snaze vzít ji za ruce. Rychle je odsunula. Otevřel pusu, aby znovu promluvil, ale přerušil ho Harley, který přinesl podnos s kafem, které s prásknutím a zlostným pohledem postavil na stůl. Markus čekal, než bude Xantin ochránce mimo dosah. „Jak jsem řekl, chybíš mi. A chtěl jsem vědět, že se máš dobře.“

„Mám se dobře. Spokojený?“

„Mám radost, vážně.“ Odmlčel se, aby se napil, a pokračoval. „Upřímně, pro mě to teď nebylo snadné. Už nějakou dobu. Udělal jsem pár špatných rozhodnutí, to vím, ale, no, taky jsem se nechal oklamat... Přišel jsem o byt. Od jara přespávám na gaučích...“

Xanthe na něj ze své židle upřeně zírala.

„Ty jsi sem přišel, abys prosil o peníze? To si snad sakra děláš srandu!“

„Ne, o to nejde. Ale potřebuju si dát život zase do pořádku a to znamená dát zase dohromady kapelu.“

Chvilku nebyla Xanthe schopna ze sebe dostat jediné slovo. Nešlo jen o to, jakou drzost ten člověk měl, když si myslel, že by vůbec přemýšlela o tom, že by s ním něco měla po tom všem, co jí udělal. Šlo ještě o další věci. Ať už se mezi nimi stalo cokoliv, ať už se mezi nimi pokazilo cokoliv dalšího, jejich společná vášeň k hudbě a vystupování, k jejich kapele, ta byla skutečná. A kdyby k sobě měla být úplně upřímná, chybělo jí to. Chybělo jí, aby někdo psal písničky, které se dokonale hodí k jejímu hlasu. Zatřásla hlavou ve snaze setrást tak i myšlenky a připomněla si, že v jejím novém životě pro Markuse není místo.